

Een
ongedwongen
kerst

Door Thea van Bodegraven

Een ongedwongen kerst

Dit kerstverhaal is een vervolg op
de roman Gedwongen
en is ook los te lezen.

Copyright© Thea van Bodegraven- Boonstra
December 2025

Het is weer kerst. Kim hangt de kerstballen in de boom. Haar gedachten gaan terug naar een jaar geleden.

Kim zet een stap naar achter. Met een scheef hoofd kijkt ze keurend naar alle kanten van de kerstboom.

‘Nee,’ mompelt ze: ‘daar zit een gat en die tak is nog leeg.’

Haar vingers zoeken in de kerstdoos naar de zilveren ijspegel. Ja, ze heeft hem. Die kan mooi dat gat vullen.

‘Mam.’ Sem rent de kamer in. ‘Heb je mijn kerstbal al gevonden?’

‘Kijk eens knul, hij ligt daar te wachten op je.’ Terwijl ze een lach verbijt, wijst ze naar de glazen voetbal met zwarte en witte vlakken. Sem is net elf jaar geworden, maar als een kind zo blij als hij zijn eigen kerstbal in de boom hangt.

‘Wát, je bent al klaar.’ Sophies gezicht betreft als ze de huiskamer binnen sloft. ‘We zouden het toch samen doen?’ Haar blik wordt donker.

‘Je was nog zo druk met bellen, dus ...’

‘Ik was nog aan het tiktokken. Dat had ik toch gezégd.’

‘Hier jouw zwaantje.’ Sem duwt het glazen beeldje in de handen van zijn zus.

Sophies hand klemt zich om het figuurtje. Even denkt Kim dat haar dochter het fijn wil knijpen of kapot gaat gooien.

‘Ach ja, mijn zwaantje.’ Haar blik verzacht. ‘Hoe lang heb ik die al?’ Ze kijkt haar moeder aan.

Kim haalt adem, ze was zich niet bewust dat ze die had ingehouden. ‘Die kreeg je toen je vijf jaar was.’

Sophie hangt haar zwaantje zorgvuldig aan de lege tak en komt dan tegen haar moeder aanstaan. ‘Mooie boom, mam.’ Ze kijkt Kim even aan. ‘Wat een verschil met vorig jaar, hè? Ik weet zeker dat pap dit nu ook weer mooi vindt.’

Kim huivert, alsof er een tocht langs haar rug omhoog kruipt, terwijl de kamer toch behaaglijk warm is. Ze buigt zich voorover en drukt een snelle kus op Sophies wang. Tekort om nonchalant te lijken. Sophie kijkt haar even aan, met dat open en eerlijke gezicht. Kim vangt het in één flits en doet alsof ze het niet ziet, terwijl ze een brok wegslikt.

Een jaar eerder

‘Hè, wat heb je nou gedaan?’ Kim schiet in de lach, maar klemmt haar lippen op elkaar als ze Twans gezicht ziet. Voorzichtig zet ze een stap naar voren. Haar ogen op haar man gefixeerd. Mag ze door? Of moet ze stoppen? Voorzichtig zet ze nog een stap naar voren. Ze laat haar adem ontsnappen als ze na de volgende stap een mok koffie op tafel zet.

‘Schat, we zetten de boom toch altijd in die hoek.’ Voorzichtig wijst ze naar de plek tussen de kamerdeur en het raam aan de voorkant van het huis.

‘Dan halen we dat tafeltje weg en ...’

‘Nee!’ Twan klinkt geërgerd. ‘Dat is de plek voor de tassen. Dat weet je toch onderhand wel? Daar kan geen boom staan.’

‘Maar hij staat daar ...’ Ze klapt haar mond dicht als ze Twans ijskoude blik ziet. Kims schouders zakken, alsof iemand onzichtbaar aan de uiteinden trekt. In haar hand voelt ze de warmte van haar koffiemok; ze zet hem harder neer dan nodig. De hete koffie gutst over haar hand en er ontsnapt een kleine kreet uit haar mond. Twan kijkt niet op.

Twan wilde dit jaar hun traditie van de jaarlijkse kerstboom doorbreken. Alle argumenten waar hij mee kwam, klopten wel. Een boom is duur, milieuvervuilend en het is verspilling. Het slaat bovendien nergens op om

een boom binnen te zetten en te versieren met ballen en lichtjes. Daarmee had hij zijn betoog beëindigd. Kim had geen weerwoord gehad, behalve dat het zo sfeervol en gezellig is.

Afgelopen weekend vroeg Sem of hij de kerstdoos van zolder mocht pakken. 'Dan kan ik een kerstbal meenemen voor de kerstboom in de klas.' Zijn gezicht glunderde toen hij vertelde over de plannen van de juf voor de kerstversiering in de klas. 'Wanneer gaan wij een kerstboom halen?' voegde hij er in één ademteug achteraan. Kim had opzij naar Twan gekeken. 'Nee jongens, we nemen geen kerstboom meer. Het is niet goed voor het milieu en ...'

'Páp! Mam, dat meent hij toch niet?' Sem keek zijn moeder verontwaardigd aan.

'Uhm...,' Kim moest zoeken naar woorden. '... pap heeft natuurlijk wel een punt.' Ze hoorde zelf hoe zwakjes het klonk.

'Ik vind het stom. Is dit weer zo'n stomme regel? Ik haat al die stomme regels.' Sem gooide zijn vork op tafel en stampvoette de kamer uit. 'Jullie zijn stom.' Zijn woorden echoden na terwijl hij de trap op bonkte.

Met een steen in haar maag schoof ook Kim haar bord weg. Ze vermeed het om Twan aan te kijken. Zijdelings wierp ze een blik op Sophie, die stilletjes naar beneden keek, terwijl ze zelf de borden stapelde en in een ijzige stilte naar de keuken liep. Onder de kraan spoelde ze de borden uitgebreid af en zette ze in de vaatwasser. Voordat ze de lade dicht wilde duwen, haalde ze er toch weer een bord uit. Er zat niks op, maar ze wreef er met haar duim overheen alsof er een vlek moest zijn.

In de woonkamer hoorde ze een stoel heen en weer schuiven. Dat was Twan die haar stoel net zolang verschoof tot hij precies recht zou staan. Kim zette het bord pas terug toen het geluid van het schuiven wegstierf. De stem van Sophie drong zachtjes de keuken binnen. Ze luisterde ingespannen, maar kon de woorden niet horen. Het klonk alsof ze Twan aan het geruststellen was. Kim haalde haar neus op. Sophie kon beter tot Twan doordringen dan zichzelf. Ze wist niet of ze daar wel of niet blij mee

moest zijn. Gespannen liep ze weer naar de eettafel.

‘Pap vindt het toch wel goed, mam.’ Sophie keek smekend van haar moeder naar haar vader. ‘Toch pap?’

‘Vooruit maar. Ik ga hem wél zelf neerzetten zodat hij goed staat,’ Kim met een harde blik aankijkend die geen enkele ruimte tot discussie liet.

‘Natuurlijk, prima,’ zei ze gehaast. ‘Sophie, ga jij het tegen Sem zeggen?’

De boom staat in de hoek achter de bank, verstopt als een ongewenste logee. De onderste takken verdwijnen in de schaduw van de bank. Een paar zilveren ballen zitten half in de boekenkast gepropt, alsof ze zich schrap zetten. De piek hangt een fractie scheef, alsof zelfs die geen zin heeft om hier te staan.

Kim schuift haar tong tegen haar voortanden, een gewoonte van vroeger waarvan ze niet wist dat die was teruggekeerd. Haar borst voelt strak. Te vol.

Ze haalt diep adem, maar het geluid blijft halverwege hangen — half zucht, half waarschuwing. ‘Twan,’ zegt ze, bewust heel rustig ademhalend: ‘daar staat hij toch niet handig?’

‘Nee? Zal ik hem dan maar weghalen en buiten gooien?’

Kim hoort de schuurdeur dichtknallen, een teken dat Sem thuiskomt. ‘Nee... laat maar staan.’ Haar stem zakt halverwege, dunner dan ze bedoelt. Ze kijkt niet naar Twan terwijl ze het zegt. Haar blik blijft ergens op het tafelblad hangen, alsof daar een antwoord te vinden is.

Die avond heeft vooral Sophie de boom verder opgetuigd. Kim staat erbij om de lichtjes en ballen aan te geven.

‘Toch best mooi, mam? Pap gaat hier heel blij mee zijn.’

‘Ja schat, je hebt je best gedaan,’ en ze geeft Sophie een kus op haar voorhoofd.

‘Pap kan er niets aan doen. Daar is nou eenmaal de hoek van de vieze

tassen. Jij wilt toch ook dat we onze vieze onderbroeken in de wasmand gooien?’

Kim geeft geen antwoord op die vraag. Ze kijkt naar de lichtjes die overdag nauwelijks opvallen, maar nu fel proberen te doen alsof ze er zin in hebben.

Ze knippert even met haar ogen, en vraagt zich af hoe je dat doet: aan gaan zonder reden. Precies zoals ik me voel, denkt ze wrang. Ik zou willen dat ik ook op commando kon stralen. Een gevoel dat niet meer weg zou gaan zolang de kerstboom daar staat.

Nu

‘Mam, luister je nou?’

Kim schrikt op uit haar gedachten.

‘Je kijkt helemaal niet.’

‘Jongens, de boom is prachtig.’

‘Gelukkig staat hij weer op zijn oude plek. Vorig jaar stond hij wel gek.’

Sophies woorden vagen langzaam weg.

‘Ja.’ Kim zucht diep. ‘Hij staat weer op zijn oude plek.’

Kerstavond

Het huis lijkt voller dan anders, alsof de warmte zich nestelt in de ruimte. Kim heeft Sophie en Sem naar boven gestuurd; ze waren nog half in een gevecht verwickeld over wie straks als eerste een cadeau mag pakken. De trap kraakt, twee keer kort, dan gaat de deur van Sem dicht. Daarna wordt het stil.

Twan is net terug uit zijn werk en staat onder de douche.

Ze staat alleen in de woonkamer, met de zachte gloed van de kaarsen die een flikkerende schaduw op de muur zetten.

De boom staat weer op zijn oude plek; de ballen wiegen traag in het minuscule tochtje langs het raam. Onder de takken liggen de cadeautjes. Ze schrikt als ze de armen van Twan om zich heen voelt. Ze had hem niet horen binnenkomen.

‘Niet schrikken. Ik ben het.’ Hij draait haar om en lift haar kin omhoog met zijn vinger zodat ze hem aan moet kijken. ‘Wat heb je het gezellig gemaakt.’ Zijn lippen strelen zacht en kort over de hare.

Hij volgt haar blik die naar haar tas glijdt die aan de stoel hangt. Nog altijd is ze bang voor zijn reactie. Hij opent zijn mond, maar nu legt ze haar vinger op zijn lippen. Hij verbergt zijn gezicht in haar haren en ze voelt een schok van zijn lichaam.

‘Niet zeggen. Ik ben zo trots op je. Laten we kijken naar nu en niet naar vorig jaar.’ Haar stem klinkt zacht fluisterend in zijn oor. ‘Kom, we gaan de kinderen roepen.’

Twan pakt haar hand. Niet zoals vorig jaar, waar vasthouden betekende dat ze mee moest. Zijn vingers rusten losjes om de hare, alsof hij aftast of ze mee wil. Ze lopen samen richting de trap, langs de boom die staat te stralen alsof hij iets weet dat zij nog moeten ontdekken.

Kim kijkt opzij. Twan ziet het ook, het zachte licht dat hen omarmt.

Misschien wordt het nooit eenvoudig.

Misschien hoeft dat ook niet.

Vanavond zijn ze hier.

Samen.

Het is hun kerst.

Dit is het kerstverhaal van Kim en Twan.

Het vertelt het verhaal van nu én het verhaal dat zich afspeelt in de periode waar de psychologische roman 'Gedwongen' overgaat.

Ik hoop dat je het met veel plezier hebt gelezen. En leuk als je mij een bericht stuurt of op social media deelt hoe je dit kerstverhaal vond.

Heb je 'Gedwongen' nog niet gelezen en ben je nieuwsgierig naar het hele verhaal van Kim, Twan en hun kinderen?

Het boek kost €19,95 of €7,95 (ebook) en is te bestellen/lezen bij:

Droomvallei Uitgeverij

Elke (online) boekhandel

De (online) bibliotheek

Kobo plus

En natuurlijk bij mij, de auteur.

Ik wens je fijne, ongedwongen kerstdagen en een nieuw jaar waarin jij jouw ruimte neemt.

Thea van Bodegraven

info@sterkineigenkracht.nl

T 0681941059

